

Млад си, докато се трудиш

И дните на поетесата са далеч от „тихото слънце на есента“, отново са изпълнени с труд, с неочаквани заминавания и пристигания, срещи и проекти за бъдещето. Избраният някога път продължава. Намерен след толкова премеждия, преодолял толкова много прегради на предразсъдъците срещу жената-творец, този път следва сега неотклонно и зряло своята посока. И ние, които познаваме името на поетесата от първите си стъпки в обличаването с поезията — детските стихове, от първите си юношески възгледи пред нейните прекрасни песни на неспокойния, устремен към неизвестното, човешки дух, сега се стремим да узнаем преди всичко зрелите заключения на нейната необикновена човешка и творческа съдба.

— Как човек намира себе си? — питам поетесата.

— В труда, по време на работа.

— А как Вие открихте поета в себе си?

— Дарбата се проявява сама. Но трудът я изгражда. Цял живот съм се трудила. Преминах труден живот, понякога много скръбен. Страннието най-леко преодолявам в труда. А премеждията ме научиха на упоритост и устойчивост, които са много нужни в изкуството.

В поезията, както във всяко изкуство, има майсторство, а то се постига с много работа. Колкото по-млад е човек, обикновено толкова по-малко знае това. Колкото повече навлиза в поезията, толкова повече вижда колко трудно нещо е тя. И високостепенността расте.

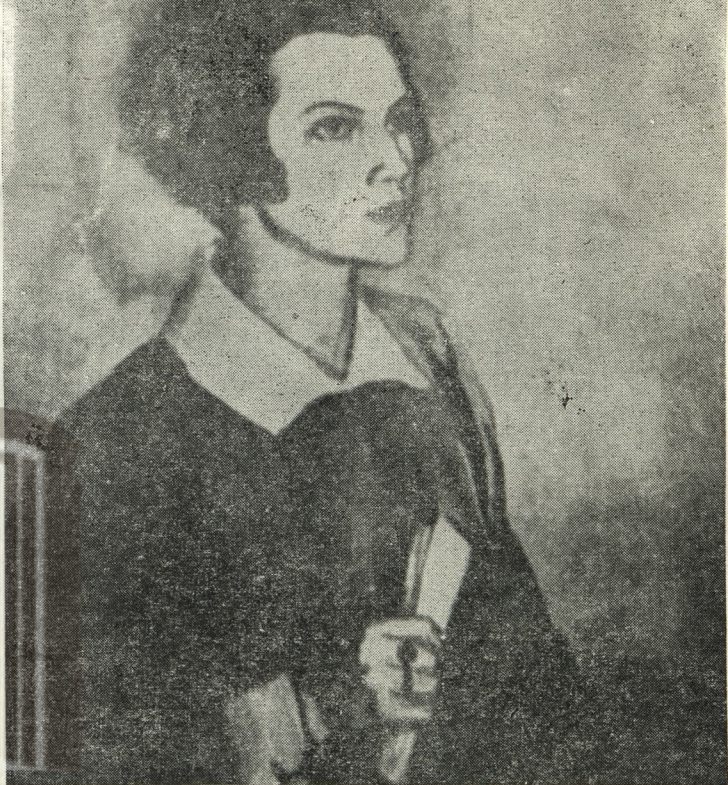
Понякога младите бързат повече, отколкото това е полезно за тях и за поезията им. Бързат с издаването на книги, много пишат, но не винаги умеят много от написа-

ното да отстранят. А човек сам трябва да бъде най-строгий си критик.

Чудно е да чуеш тези думи от устата на она, която остави с поезията си представата за „родната сестра на вятъра, скитницата, непокорната“, влюбената във вечните пътища и пътешествия към далечни брегове.

— Как съчетавате вечния си стремеж към пътища и движение с упорития всекидневен труд?

Портрет на Ел. Багряна от проф. Дечко Узунов, приложение към първата ѝ стихосбирка „Вечната и святата“ — 1927 г.

— Не пиша всеки ден. Когато пътувам, не пиша. Дори не записвам нищо, може би само отделни думи, но те са достатъчни да ми върнат възприетото, емоциите. После, когато се завърна, затварям се и пиша — обикновено на цели цикли. В другите дни чета, превеждам. Така градя поезията в себе си. Тези моменти на изграждане довеждат моментите на писането.

Нейните стихове, които изглеждат изле-